

Η ΒΙΒΗ ΕΙΝΑΙ. Η ΜΕΛΙΝΑ ΟΧΙ, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ
ακόμα. Θα μπορούσες να πεις, όχι τόσο, και πάλι
μέσα θα ήσουν. Ίσως και ακόμα πιο μέσα. Η Με-
λίνα νιώθει έτσι μόνο όταν είναι με τη Βιβή, ενώ
η τελευταία μάλλον νιώθει έτσι πάντα, ή πολύ πιο
συχνά εν πάση περιπτώσει. Ναι, η Βιβή τής το έχει
εξομολογηθεί ότι έχει στο παρελθόν νιώσει έτσι και
γι' άλλες κοπέλες και γυναίκες. Σχεδόν μόνο έτσι.
Η Βιβή έχει αυτό το περίεργο, πώς να το πεις; Ερ-
μαφρόδιτο; Υβριδικό προτιμάει να το αποκαλεί από
μέσα της η Μελίνα.

Κατ' αρχάς, εδώ και περίπου δύο χρόνια, είναι
συμφοιτήτριες στην Αγγλική Φιλολογία στην Αθή-
να. Και μπορεί να έκαναν καλή παρέα σχεδόν εξαρ-
χής, το τελευταίο εξάμηνο όμως έγιναν αυτοκόλλη-
τες. Τώρα πια η Βιβή καλύπτει μια αχανή έκταση
στη ζωή της Μελίνας. Η Βιβή είναι το κυρίως πιάτο

όχι απλώς της φοιτητικής, αλλά και της υπόλοιπης ζωής της, και μόνο κάτι ψίχουλα περισσεύουν για τη σχολή και για τους γονείς ή τον αδελφό της.

Η Βιβή είναι το παν για τη Μελίνα ώρες ώρες. Τις πιο πολλές, εδώ που τα λέμε. Τρομερή ανάσα ζωής, απόλυτη φιλία, αδελφή ψυχή, ώμος για ν' ακουμπήσεις, σάρκα για να ποθήσεις. Είναι κάτι σαν γκόμενος, αλλά όχι μόνο, όχι απλώς, κάτι κατά πολύ μεγαλύτερο. Γιατί η ερωτική ένωση με μια εκπρόσωπο του φύλου σου δεν είναι ένα απλό άθροισμα αρσενικού-θηλυκού. Δεν ισχυροποιεί μόνο τη θηλυκή πλευρά μέσα σου, αλλά και την πολλαπλασιάζει.

Η Μελίνα έχει προβληματιστεί ουκ ολίγες φορές σοβαρά, και έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι υπάρχουν τρεις τομείς, ουσιωδώς διαφορετικοί, στους οποίους χωρίζεται η επίδραση της Βιβής επάνω της. Τρία υλικά, σαν να λέμε, με τα οποία πλέκει το δίχτυ της μαγείας της.

Ο πρώτος τομέας είναι η μυρωδιά της. Ασφαλώς όλοι έχουμε μια μυρωδιά, όμως η Βιβή αναδίδει μια βαριά οσμή, παθητική, πολύ πιο έντονη από των άλλων ανθρώπων. Είναι λες και μυρίζει δυνατά και αυτόνομα κάθε σημείο του σώματός της, σαν να αποτελούν ξεχωριστή οντότητα το καθένα. Άλλη μυρωδιά τα μαλλιά της, άλλη το στόμα, το

στήθος, οι μασχάλες, τα σκέλη, τα πόδια. Και το σύνολο είναι ένα χαρμάνι, μια ζωική οσμή, πλούσια και προκλητική, που πρέπει να συνηθίσεις να ζεις μ' αυτήν. Εφόσον, δηλαδή, θέλεις να κάνεις παρέα με τη Βιβή.

Στην πραγματικότητα, δεν έχουν κάνει ακόμα παρά ελάχιστες φορές έρωτα. Η πρώτη φορά ήταν στις 31 Ιανουαρίου 1991. Αυτή την ημερομηνία η Μελίνα τουλάχιστον δεν πρόκειται ποτέ στη ζωή της να την ξεχάσει, λες και είναι τα ουσιαστικά γενέθλιά της. Τρεις μήνες και κάτι συνολικά. Πόσες φορές προλαβαίνεις να κάνεις έρωτα μέσα σ' ένα τόσο σύντομο χρονικό διάστημα; Κι ας πρόκειται για τις θυελλώδεις πρώτες.

Ε, λοιπόν, ακόμα κι όταν δεν μπορούσε ούτε καν να διανοηθεί ότι θα έκαναν έρωτα οι δυο τους, την περίοδο που είχαν πρωτογνωριστεί, ας πούμε, ή και πριν από τα τέλη Οκτωβρίου που είδε εκείνο το προειδοποιητικό όνειρο, η Μελίνα είχε μονίμως την αίσθηση ότι η χαρακτηριστική μυρωδιά της Βιβής ήταν το άρωμα του έρωτα. Τη φανταζόταν να χαϊδεύεται συνεχώς μόνη της, τόσο λαίμαργα και τόσο άγρια, ώστε τελικά είχε φτάσει στο σημείο να αποπνέει αυτή την αισθησιακή ευωδιά σε σταθερή βάση.

Ο δεύτερος τομέας είναι το μυαλό της Βιβής. Και

μαζί η καρδιά της. Μιλάμε για μια θύελλα από πληροφορίες που είναι ικανή να σου αραδιάσει ανά πάσα στιγμή. Τι διάβασε σ' ένα βιβλίο, ποιο τραγούδι πήρε τ' αυτή της, ποια ταινία είδε. Τι έγινε στην άλλη άκρη της πόλης και στην άλλη άκρη της χώρας ή του ηλιακού συστήματος. Τι έγινε πριν από χίλια χρόνια και τι θα γίνει στο άμεσο ή στο απώτατο μέλλον. Η ποικιλία των ενδιαφερόντων της πάει για ρεκόρ Γκίνες.

Και, φυσικά, υπάρχει και η συναισθηματική κάλυψη που σου προσφέρει απλόχερα. Η μοναδική ικανότητά της να βρίσκεται πάντα εκεί όπου θα πέσεις, για να σε σηκώσει. Το πώς στέκεται πλάι σου και σε υποστηρίζει, θέτοντας την απέραντη ευαισθησία της στις υπηρεσίες σου.

Επιπλέον, η Βιβή τραγουδάει μιλώντας και μιλάει τραγουδώντας, τόσο όμορφα τα λέει, ανεξαρτήτως εάν πρόκειται για διαβάσματα, ακούσματα και θεάματα, ή για δικά της σχόλια και παρατηρήσεις. Η θύελλα της σκέψης και των συναισθημάτων της Βιβής, η θύελλα της ψυχικής ενέργειάς της. Η Μελίνα την ακούει, την άκουγε μαγεμένη πάντα, θαυμάζοντάς την κατά βάθος, ερωτευμένη ήδη μαζί της, ακόμα και την εποχή που δεν τολμούσε ούτε καν να ομολογήσει κάτι τέτοιο στον εαυτό της.

Τέλος, υπάρχει κι ένας τρίτος τομέας: το σώμα της Βιβής. Κατ' αρχάς, το πρόσωπό της είναι σχεδόν άσχημο: μυτερό και σκαμμένο από σημάδια που το αυλακώνουν σαν αβαθείς κρατήρες ηφαιστειών, λες και πέρασε μικρή κάτι σαν ευλογία. Το δέρμα της είναι χλομό και έχει κατάμαυρο μαλλί, κορακίσιο, σαν να το βάφει. Και συνήθως φοράει ασημένια σκουλαρίκια, κάτι μεγάλους χαλκάδες.

Το κορμί της είναι λυγερό μες στην αθώα λευκότητά του – που έχει και μια απόχρωση ψυχρή σαν πάγο –, και ένα μεγάλο μέρος τής γοητείας του εντοπίζεται στη μέση της, στη λεπτή της μέση, που φροντίζει να την αφήνει ακάλυπτη επιδεικνυοντάς την, ενώ ένα διαμαντάκι λάμπει στον αφαλό της.

Το υβριδικό κορμί της Βιβής είναι λάγνο στον τρόπο που λικνίζει τη λεπτή μέση της, αλλά αυτή η θηλυκή νότα σβήνει κάθετα έτσι όπως ανεβαίνεις ή κατεβαίνεις, πριν από το στήθος και αμέσως μετά τους αχλαδωτούς γοφούς.

Ο στητός, κορδωτός τρόπος που ορθώνει το στέρνο και το λαιμό της, η αγέρωχη στάση του κεφαλιού, ακόμα και η γρανιτένια πόζα των ποδιών της, το πόσο γερά και ακλόνητα πατάνε τα πέλματά της στο έδαφος αποπνέουν κάτι εξόχως ανδρικό.

Στα τέλη Οκτωβρίου, όταν είχε πρωτοδεί το αλ-

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

λόκοτο εκείνο όνειρο όπου ήταν ταυτισμένη με τη Βιβή, *εξ σάρκαν μίαν*, η Μελίνα τη φοβόταν ακόμα κάπου τη Βιβή, και την τρόμαζαν παρόμοιες σκέψεις για τη σεξουαλικότητα της συμφοιτήτριάς της, αλλά και για τη δική της. Όχι πια όμως.

Τώρα έχουμε Μάιο του 1991.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΠΡΟΠΟΜΠΟΥ ΤΗΣ ένωσής της με τη Βιβή και θα έλεγες ότι είχε προφητεύσει τη συνεύρεσή τους. Ήταν ένα εξαιρετικά ακριβές προαίσθημα, ένα προδρομικό μετείκασμα – αν και δεν ευσταθεί κάτι τέτοιο, εφόσον το μετείκασμα πάντα έπεται – της πραγματικότητας.

Και θα πρέπει να το έβλεπε συχνά όλο εκείνο το διάστημα, από τα τέλη Οκτωβρίου ως τα τέλη Ιανουαρίου, που φλέρταραν ασύστολα με τη Βιβή και το όλο θέμα κλωθογύριζε ασταμάτητα στο μυαλό της Μελίνας. Επί τρεις ολόκληρους μήνες, η επερχόμενη ένωσή τους βρισκόταν εάν όχι στο επίκεντρο των σκέψεών της, τότε στην περιφέρεια, ή ίσως στο υπέδαφός τους.

Στο επίμονο αυτό όνειρο πρωταγωνιστούσε η Βιβή φυσικά, η συμφοιτήτριά της. Και η Μελίνα όχι μόνο δεν το ξέχασε αργότερα ξυπνώντας, όπως

συμβαίνει συχνά με πολλά όνειρα, αλλά αντιθέτως το μνημόνευε διαρκώς και πραγματικά το αναμνηρύκαζε.

Η σκηνή ήταν τοποθετημένη στο διαμέρισμα της Βιβής, η οποία, σε αντίθεση με τη Μελίνα, ζούσε μόνη – καταγόταν από την Καλαμάτα, όπου και έμεναν ακόμα οι δικοί της –, και ουσιαστικά επρόκειτο για μια αναπαράσταση κι ένα κράμα από τις αμέτρητες επισκέψεις της στο σπίτι της φίλης της.

Η Μελίνα είναι καθισμένη στα πόδια τού ημίδιπλου κρεβατιού της Βιβής, και η τελευταία στέκεται, ως συνήθως, όρθια μπροστά στο κλειστό τζάμι της μπαλκονόπορτας, γιατί είναι ακόμα χειμώνας.

Έχει χτυπήσει μόλις το κουδούνι για διάλειμμα, και η αυλή του γειτονικού δημοτικού σχολείου έχει γεμίσει με αφηνιασμένα παιδάκια που αλαλάζουν άλλοτε θριαμβευτικά κι άλλοτε παραπονεμένα, ανάμεσα σε τσιρίδες και εκρήξεις γέλιου.

Το περίεργο εδώ δεν είναι η σκηνή, η οποία έχει ούτως ή άλλως επαναληφθεί ξανά και ξανά στο παρελθόν και θα επαναληφθεί ένας Θεός μόνο ξέρει πόσες φορές ακόμα στο μέλλον, αλλά η αίσθηση οικειότητας που έχει η Μελίνα. Οικειότητα με τη Βιβή.

Όχι οικειότητα, όχι. Είναι κάτι σαφώς περισσό-

τερο, πολύ πολύ περισσότερο, απείρως περισσότερο.

Η Μελίνα νιώθει ταυτισμένη με τη Βιβή, σαν να έχουν το ίδιο και το αυτό σώμα, να είναι χωμένες η μία μέσα στην άλλη, σαν ζωντανή μπάμπουσκα.

Και βλέπει με τα μάτια της Βιβής, πίσω από το τζάμι της μπαλκονόπορτας, την αυλή του σχολείου.

Υπάρχουν δύο μεγάλες κατηγορίες παιδιών, και μάλιστα σ' αυτές άνετα χωρίζεται όχι μόνο το πλήθος των μαθητών στο προαύλιο, αλλά και ολόκληρο το ανθρώπινο κοπάδι. Στην πρώτη ανήκουν όσοι τρέχουν ακατάπαυστα σαν λυσσασμένα σκυλιά, ξεφωνίζοντας και κραυγάζοντας, παιδιά ζωηρά και ενεργητικά ως εκεί που δεν παίρνει άλλο. Και μια δεύτερη και τελευταία κατηγορία: τα αγάλματα. Αγέλες παιδιών που στέκονται ακίνητα και μιλούν, κάποτε κουτσομπολεύοντας όσα σφύζουν από ενέργεια, κάποτε δείχνοντας μεταξύ τους πολύχρωμα χαρτάκια και παίζοντας διάφορα συνωμοτικά κατά βάση παιχνίδια, στα οποία σαν να διαγωνίζονται εις το διηνεκές.

Πώς το λέει η βιβλική φράση; *Ες σάρκαν μίαν.* Κάπως έτσι νιώθει η Μελίνα τον εαυτό της: σφηνωμένο στο εσωτερικό του σώματος της Βιβής, αν είναι ποτέ δυνατόν κάτι τέτοιο.

Και ξέρει ότι οι παρατηρήσεις της, για τα είδη

των μαθητών που κάνουν διάλειμμα, είναι οι παρατηρήσεις της Βιβής.

Νιώθει το σώμα τής τελευταίας να την τυλίγει απαλά σαν εσάρπα, ζεστά σαν κάπα ή σαν γούνα, προστατευτικά σαν αλεξίσφαιρο γιλέκο ή και σαν πανοπλία, χαρίζοντάς της θαλπωρή και ασφάλεια, νιώθει το περίεργο, αλλόκοτο, υβριδικό κορμί της Βιβής σφιχτοδεμένο γύρω της, σαν μια δεύτερη στρώση από δέρμα.

Νιώθει για πρώτη φορά στη ζωή της λεσβία.

ΕΑΝ ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟ-
να και το χρονικό ενός προαναγγεληθέντος λεσβια-
κού έρωτα και εάν δεν είχε προηγηθεί ο παρεμφερής
τίτλος του Γαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες, τότε θα μπο-
ρούσε κάλλιστα να λέγεται Χρονικόν ενός προαναγ-
γεληθέντος βιασμού.

Γιατί η Μελίνα είχε δει κι άλλο ένα όνειρο, εκτός
από το *εσ σάρκαν μίαν*, που έμελλε να βγει αληθινό.
Με τη μόνη διαφορά ότι τώρα ήταν ένας εξαιρετικά
δυσοίωνος εφιάλτης, και γι' αυτό ίσως φρόντισε να
τον απωθήσει, να τον ξεχάσει οριστικά και αμετά-
κλητα. Γεγονός, πάντως, είναι ότι τέσσερις περίπου
μήνες πριν από το βιασμό της η Μελίνα τον είχε δει
στον ύπνο της, κι εκείνος ο τρομερός εφιάλτης την
είχε κάνει να πεταχτεί κάθιδρη από το κρεβάτι.

Η σκηνή λάμβανε χώρα υπό καταρρακτώδη βρο-
χή σ' ένα παρκάκι κοντά στο πατρικό της, που για

τις ανάγκες του ονείρου είχε μετατραπεί σε στούντιο χολιγουντιανής υπερπαραγωγής: είχαν ανοίξει όντως οι καταράκτες του ουρανού και οι αστραπές έσκιζαν φαντασμαγορικά το στερέωμα.

Η Μελίνα του ονείρου ήταν πεσμένη ανάσκελα, με την ακαθόριστη αίσθηση ότι πλατσουρίζει στις λάσπες – ένωθε την πλάτη της να κολυμπάει στο πλημμυρισμένο γκαζόν, που είχε γίνει σαν βάλτος –, και ο παιδοβούβαλος είχε πέσει επάνω της και της είχε φράξει το στόμα με το ένα του χέρι, εμποδίζοντας τις κραυγές που αγωνίζονταν να εκτοξευτούν από το λαρύγγι της.

Αυτό, όμως, που την εμπόδιζε ακόμα περισσότερο να ξεφωνίσει ήταν ότι της είχε κοπεί η ανάσα, πολύ πριν φτάσει ως τα χείλη της ή θελήσει να μετασηματιστεί σε κραυγή, εξαιτίας του αγκώνα του υποψήφιου βιαστή της. Μέσα στο όνειρο, η κοπέλα ένωθε το κόκαλο του νεαρού να μπήγεται στο στέρνο της σαν οξύ, αιχμηρό αντικείμενο. Και υπήρχε μια διαβεβαίωση σ' αυτό τον διαπεραστικό πόνο: σαν να προεξοφλούσε ότι η απειλή βίας που συνιστούσε ο κοντοκουρεμένος πιτσιρικάς θα έβγαινε αληθινή.

Το σκοτάδι ήταν σχεδόν απόλυτο, και μόνο όταν έσκιζαν το στερέωμα οι αστραπές εμφανιζόταν το

τατουάζ στο χέρι του βιαστή της, ένα ανάποδο κεφαλαίο Α.

Ξαφνικά τα πράγματα επιταχύνθηκαν. Η Μελίνα ένωσε ότι το άλλο χέρι του νεαρού της άρπαξε και της κατέβαζε με μια άγρια κίνηση το μαύρο κολάν, μαζί με το ασορτί αραχνούφαντο εσώρουχό της. Ύστερα τα δάχτυλά του απελευθέρωσαν από το δικό του εσώρουχο το όργανό του που, ορθωμένο και καυτό, άγγιξε τη γυμνή κοιλιά της. Η Μελίνα πάλευε κλοτσώντας στα χαμένα, τη στιγμή που η σάρκα του αγοριού στριμωχνόταν ανάμεσα στα πόδια της.

Όταν είχε ξυπνήσει την επομένη δεν θυμόταν τίποτα και το κακό εκείνο όνειρο σαν να μην το είχε δει ποτέ της. Όμως, μες στη νύχτα, με την καρδιά της να βροντοχτυπάει στο στήθος της και καταδαγκώνοντας τα χείλια της, η κοπέλα είχε κατορθώσει να ανασύρει στην επιφάνεια λίγα ράκη από το ναυάγιο του ήδη μισοαπωθημένου εφιάλτη της. Λίγα ξέφτια του ονείρου – η αίσθηση του λασπωμένου γκαζόν στην πλάτη της, το φραγμένο στόμα της, ο αγκώνας του τύπου μπηγμένος στο στέρνο της, το βίαιο γδύσιμό της, λες και την ξεφλούδιζε από ρούχα, και μετά η εισβολή του –, που έκαναν το αίμα της να παγώσει.

Όσπου, τελικά, όταν σε λίγο εδέησε να την πάρει ξανά ο ύπνος – πραγματικά, σε πολύ λίγο, λες και βιαζόταν να χάσει μια ώρα αρχύτερα την επαφή της με το περιβάλλον, λες και ήθελε να απωθήσει όσο πιο γρήγορα γινόταν τον εφιάλητη της στην επικράτεια της λήθης –, όλες εκείνες οι δυσοίωνες, τρομακτικές εικόνες χάθηκαν. Και το μόνο που απέμεινε την άλλη μέρα ήταν μια διάθεση ελαφριάς ανησυχίας, ένα ασαφές μούδιασμα, που κι αυτό με τη σειρά του έσβησε μες στη σκοτούρα του πρωινού ξυπνήματος, έτσι ώστε στη συνείδηση της Μελίνας δεν υπήρχε πια το παραμικρό ίχνος από τον εφιάλητη με το βιασμό της.

Μιλάμε για τα τέλη της προηγούμενης χρονιάς, και συγκεκριμένα για το πρωί της 21ης Οκτωβρίου 1990.

ΣΤΙΣ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1990, Ο ΕΠΙΔΟΞΟΣ ΒΙΑ-
στής της Μελίνας, ονόματι Παπαϊωάννου Σωτήριος
του Αθανασίου, είκοσι ενός ετών, εισήχθη στη νευ-
ροφυχιατρική κλινική τού 424 ΓΣΝΕ, ύστερα από
λιποθυμικό επεισόδιο που του έτυχε την ίδια μέρα.

Παρουσίασε, αρχικά, αίσθημα βάρους στο στήθος
και δυσχέρεια αναπνοής. Έπαιρνε βαθιές ανάσες,
ένιωσε ζάλη, και μετά ξάπλωσε στο κρεβάτι του.
Αισθανόταν μούδιασμένα τα άνω άκρα του και τον
κορμό, είχε σφιγμένες τις γροθιές του, και θυμόταν
τους γιατρούς να λένε αργότερα ότι, πρώτον, δεν
είχε καλό επίπεδο συνείδησης και, δεύτερον, ήταν διε-
γερτικός, ό,τι κι αν σήμαιναν και τα δύο.

Οι λιποθυμικές αυτές κρίσεις, που ο γιατρός της
κλινικής αποκαλούσε κρίσεις πανικού; – βάζοντας κι
ένα ερωτηματικό στο τέλος, σαν να αναρωτιόταν
επίμονα –, του συνέβαιναν περίπου μία με δύο φορές

το μήνα ή και πιο συχνά. Του είχαν παρουσιαστεί για πρώτη φορά σε ηλικία δέκα, δεκαπέντε ετών.

Σύμφωνα με το πληροφοριακό σημείωμα της αρμόδιας υπηρεσίας, ο Παπαϊωάννου ήταν χρήστης τοξικών ουσιών από πενταετίας: Hipnosedon, Artan, Akineton, ινδική κάνναβη κ.λπ. Στον γιατρό ισχυρίστηκε ότι αντιμετωπίζει προβλήματα με τους γονείς του από την παιδική του ηλικία. Καταπίεση, συγκρούσεις, ότι ζει σε μια διαρκή αφόρητη ένταση.

Εντέλει, ο ασθενής εξήλθε στις 16 Νοεμβρίου, με διάγνωση αγχώδεις νευρικές διαταραχές (πανικός) και δεκαπενθήμερη αναρρωτική άδεια.

Γύρω στον ένα μήνα αργότερα, και συγκεκριμένα στις 15 Δεκεμβρίου, ο Παπαϊωάννου επανήλθε στο νοσοκομείο, με κανονικό εισιτήριο, στην ίδια κλινική, ύστερα από χρήση ινδικής κάνναβης και αφού προηγήθηκε έντονο επεισόδιο με συνάδελφό του, τον οποίο απείλησε με την ξιφολόγχη του και στη συνέχεια χίμηξε πάνω του να τον πνίξει.

Εξήλθε δύο μέρες αργότερα, με διάγνωση διαταραχές συμπεριφοράς ατόμου με ψυχοπαθολογική προσωπικότητα (αναφερόταν, επίσης, η χρήση τοξικών ουσιών) και δωδεκαετή αναβολή από το στράτευμα. Σημειωτέον ότι τόσο η διάγνωση όσο και η αναβολή δόθηκαν από τον αρχίατρο της κλινικής.